

THIS POST DOESN'T HAVE A TITTLE BECAUSE IT HAS NO MAIN POINT

(Trần Nghi Âu Cơ)

Somewhere in *The Razor's Edge*, Maugham wrote that people like to confide in writers because they envision themselves as the characters and their stories as romantic. And I guess, in a way, that's true. Kind of like the way people, or at least I unconsciously do, put a little more thought into their appearance when they're getting ready to hang out with photographers, amateur or not. (I have a lot of amateur photographer friends. oi...always clickity click with those guys.)

But I'd like to think that people find it easy to confide in writers because writers exude a certain sense of understanding for the human condition. The first line in Dumas' *The Lady of the Camillias* is, "It is my considered view that no one can invent fictional characters without first having made a lengthy study of people." Writers observe things. They're keen on the ellipsis and thrive on deductions. Certain words and actions are actually italicized in their heads as they're happening.

What I'm trying to say is that yesterday, a writer friend of mine asked me to write about him. And my brain sorta hiccupped. How do you write about someone who's trained to write about other people? I'm pretty sure it's no easy thing to defend a lawyer in the court of law or examine a doctor who's forced to become the patient. There will be passings thoughts like, "Well, that's not how I would've done it..."

A writer's constantly on the lookout for a story. A writer's perception of his or her life is usually more saturated than the regular person. Or maybe it's always in black or white, sometimes a bit staticky. Or for the particularly romantic writer, it's sepia-toned with bursts of colors at certain times. The writer's perception, in my experience, is always a bit... different from reality. That doesn't mean it's not true. (Truth is all perception, or something like that.) It just means the brain is wired differently. And writing about that, trying to capture that offness is pretty daunting to me. At least right now.

[]

BÀI VIẾT KHÔNG CÓ TỰA VÌ KHÔNG CÓ CHỦ ĐỀ

(TTBG chuyên Việt ngữ)

Đâu đó trong tác phẩm *The Razor's Edge*, Maugham đã viết rằng người ta thích tâm sự với các nhà văn bởi vì họ nhìn thấy chính họ như những nhân vật trong các câu chuyện lãng mạn của nhà văn. Một cách nào đó, tôi nghĩ điều ấy đúng. Tựa như cái lối mà nhà văn, hay ít nhất tôi vẫn làm một cách vô thức, đã chú ý đến họ nhiều hơn mỗi khi họ sẵn sàng bám theo các ông chụp ảnh dù tay mơ hay chuyên nghiệp. (Tôi có rất nhiều người bạn nhiếp ảnh tay mơ ... thường ưa bám lách cách với những người như vậy).

Theo tôi, sở dĩ người ta thấy dễ dàng giải bày với các nhà văn là bởi vì từ nhà văn đã có ẩn hiện một sự cảm thông nào đó về thân phận con người. Giọng chữ đầu tiên trong cuốn *Lady of the Camillias* của Alexandre Dumas fils là: "Tôi vẫn quan niệm rằng không ai có thể hư cấu những nhân vật tưởng tượng mà chưa từng làm một nghiên cứu sâu sắc về con người." Nhà văn quan sát sự kiện, ưa thích những điều bóng gió úp mở rồi tom góp lại mà đem bỏ vào câu chuyện. Lời lẽ và hành động nào đó được viết xuống trong đầu họ lúc bấy giờ thì cũng giống như thể chúng đang xảy ra.

Điều tôi muốn kể là ngày hôm qua, khi nghe một bạn văn đề nghị tôi viết về anh ta, trí não tôi đâm mắc nghẹn. Làm sao có thể viết về một người chuyên nghề viết về người khác? Đó không phải là điều dễ dàng, cũng giống như chuyện cãi giùm cho một luật sư trước tòa án hay chữa bệnh cho một bác sĩ. Chắc hẳn những vị đó sẽ có trong đầu những ý nghĩ như là "Nào, đó không phải là cách làm của tôi .v.v... và v.v...."

Một nhà văn luôn chờ đợi đề tài câu chuyện. Cái nhìn của nhà văn về đời sống thường đậm màu rực rỡ hơn của những người bình thường. Có thể đó là đen hoặc trắng, đôi khi thêm một chút "giọt giọt" (nhà văn xem đời họ như một cuộn phim có khi bị một lớp màn đen trắng chạy tới chạy lui trên màn ảnh). Hoặc với một nhà văn đặc biệt lãng mạn, màu sắc thường ó vàng, thỉnh thoảng có tí lóa màu. Cái nhìn của nhà văn, theo kinh nghiệm tôi, bao giờ cũng có một chút... khác với thực tế. Điều đó không có nghĩa rằng không thật, (sự thật là điều chủ quan theo từng người, hay cái gì đại loại như thế) mà chỉ có nghĩa mỗi khối óc con người được cắm vào một luồng điện khác nhau. Viết về sự thật như vậy, cố gắng để bắt cho được cái khác biệt của từng mỗi sự thật là điều thật dễ sợ với tôi. Ít ra ngay lúc này.

□